

Mijn verhaal

Di, de zangeres van het zingend duo Andy & Di www.andyendi.be

Als prille twintiger was ik knap, ja dat wel, maar ik had geen echte identiteit en zeker geen boodschap in deze wereld. Ik wist toen helemaal niet wat ik echt wilde in dit leven.

Mijn studiekeuze, economie aan de universiteit, is raar tot stand gekomen. Eerst wou ik verpleegster worden maar na 2 weken opleiding voelde ik de grote teleurstelling dat ik mijn verstand niet genoeg kon gebruiken. Ik gaf mijn vader in feite gelijk toen die zei dat ik een veel te goed brein had meegekregen van moeder natuur om dat zo maar te verspillen aan een praktische job, zoals hij dat zag. Al bladerend in het boekje met het aanbod van de universiteiten vond ik dat economie het meeste afwisseling in vakken bood en daar was ik op uit. Maar eigenlijk had ik niet het flauwste benul van wat die richting juist inhield en tot welk beroep dit zou leiden. Bovendien ondervond ik al gauw dat economie totaal geen exacte wetenschap was. Het bleef eerder een gissen naar de economische toestand in de toekomst en je kon in feite steeds alles verklaren in alle richtingen.

Maar mijn hoofd leek toen vooral gevuld met de vraag : "waar vind ik de grote liefde in mijn leven?"

Ik leidde eigenlijk een soort van dubbelleven. Naar de buitenwereld toe was ik een vlijtige studente die deel uit maakte van een hard studerende familie. Mijn ouders offerden zich ook helemaal op voor onze studies, voor de perfecte studiesfeer. Studeren was de boodschap en daartoe werd ons thuis niet de minste hindernis in de weg gelegd zodat we met de hele familie steeds weer in de graden vielen.

Maar met mijn binnenkant was het heel anders gesteld. Die schreeuwde naar romantische liefde en bedolf bijna onder de frustratie van het niet kunnen beleven van dat soort liefde, alleen omdat die ene jongen onbereikbaar bleek. Ik "stierf" er bijna aan.

En eigenlijk bleef datzelfde dubbelleven gewoon voortduren toen ik als economiste een grootbank intuïmelde. Ik wist toen nog steeds niet wie ik eigenlijk echt was, had toen nog steeds geen boodschap,

geen visie op het leven, geen echte diepgang, innerlijk eigenlijk nog steeds in't slaap.

Het is pas met de jaren, door het leven en met heel unieke ervaringen dat de "schone slaapster" wakker geschud werd. Heel cruciaal was die ene heel bijzondere ervaring toen ik 33 was en op vakantie in Zuid-Frankrijk. Ik had voor de afwisseling geen Club Med holiday geboekt maar iets zinvoller met persoonsgerichte workshops in een fijne groep mensen. Tijdens een van die workshops kwam ik helemaal tot relaxatie en plots zag ik mezelf badend in een intense lichtstralen-bundel. Niet het gewone zonlicht wat we kennen maar veel prachtiger, intenser, indringender. En alsof iemand naast me stond, hoorde ik tegelijkertijd een stem binnen in mij heel duidelijk zeggen : 'ik ben de weg, de waarheid en het leven". Er was geen twijfel mogelijk, ik had een intense, innerlijke ervaring.

Nu als "schone slaapster" had ik er tot dan toe wat op los geleefd met Club Med vakanties en met probeer-relaties die nooit lang standhielden enz.. dus het laatste waarmee ik me had bezig gehouden, was met het lezen van de bijbel. Vanwaar kwam dan deze duidelijke zin in mijn hoofd , deze stem die die woorden zonder een zweem van twijfel of onduidelijkheid uitsprak? Ik was niet meer dezelfde persoon. Ik was aangeraakt door "iets heel zuivers" en die vakantie in Frankrijk werd betoverend mooi...

Terug thuis kon ik mijn leventje als economiste in de bank en als er-zomaar-wat-op-los-levend daarbuiten niet meer leiden. Ik was veranderd. Ik gebruikte haast geen make up meer, stopte radikaal met het voortdurend kopen van klederen en ander prullen en ik zocht naar zin in mijn leven. Ik wou delen met anderen.

Dus werd ik op zondag vrijwilliger in Poverello-Brussel. Elke zondag fietste ik van Leuven naar Brussel want dat gaf me een heel ander gevoel dan autorijden. Ik genoot intens van de kracht die de inspanning me gaf. En in Poverello liep ik te helpen als een "Engel". Dit kostte nauwelijks inspanning, integendeel het kwam als vanzelf: ik was opgeladen en iets in of door mij zaaide overal een heel unieke sfeer van sereniteit en liefde. Messengevechten die toen bijna

dagelijkse kost waren in het Brusselse Poverello leken geen vat op mij te hebben. Nooit voelde ik me bedreigd, integendeel ik voelde me intens beschermd en overgelukkig. Dit bleek af te stralen op mijn omgeving: zelfs sommige van de ergste "gevallen" van Poverello die eigenlijk psychisch zwaar ziek waren, lichtten hun ogen op in mijn nabijheid. Er was altijd wel iemand die mijn fiets bewaakte en ikzelf werd nooit aangeraakt of beschimpt of wat dan ook.. Ik of liever iets in/door mij althans, straalde alleen maar langs alle kanten....

Op het werk in de bank raadde ik de mensen aan zo'n vrijwilligerswerk te doen om geestelijk in evenwicht te raken/blijven en om te weten wat echt primordiaal is in het leven.

Dit duurde toch ongeveer zo'n vol jaar en stopte pas toen ik terug in een relatie stapte en, door wat dat van mij vroeg aan energie, wegbleef uit Poverello.

Het Engel-gevoel verdween en de intensiteit van mijn Poverello-ervaring verzwakte. Maar toch bleef ik geregeld in verbinding met dat "zuivere iets", het universum, onze bron, vanwaar we komen en waar we geen vat op hebben...of hoe je het ook noemt...

Ik weet ook wat echt geluk betekent : het is in die staat van zuivere liefde zijn en die gul kunnen uitstrooien in je omgeving waardoor die kan aanvoelen dat er "iets krachtigs" aanwezig is... Niets anders maakt mij echt diep en langdurig gelukkig in dit leven. In die "zijnsstaat" beleef ik ook intens dat ik een onderdeel ben van een groter geheel. Je voelt je gesteund in dit leven zonder dat je precies kan uitleggen hoe dat nu juist zit.

Nu sta ik elke morgen op en ga op de heuvel achter in onze tuin staan waar ik dan tussen de bomen door in de verte kan staren en dan besef ik diep in mij : " Ik ben hier op de aarde om van deze ervaring hier te genieten, om er ten volle voor te gaan met een "het is wat het is" gevoel.

De dagelijkse gang van dingen doet dat wel terug naar de achtergrond verhuizen. En meer dan mij lief is, raak ik nog wel verloren in het kluwen van mijn psyche en in de algemeen geloofde overtuigingen van deze wereld. Maar ik verlies nooit voor heel lang de

verbinding. Ik leer uit elke ervaring. Dat had je me 35jaar geleden niet moeten voorspellen. Ik zou je niet begrepen hebben.

Mijn job in de bank is al lang verleden tijd, ook dat is een wonderbaarlijk verhaal dat een start nam in het bezinningsoord in het Schotse Findhorn. Ik voelde immers steeds meer onvrede met mijn job in de bank maar er moet nu eenmaal brood op de plank komen. Dus gaf ik me over aan wat ik het universum noem en vroeg daarbij steeds : " als het de bedoeling is dat ik in dit leven iets anders doe, laat dat duidelijk op mijn pad komen zodat ik dat onmiddellijk kan herkennen".

En zo ontmoette ik in Findhorn de singer-songwriter-in-spé, Andy. En met de hulp van een plots opgekomen lef, die tot dan alles behalve in mijn natuur lag, zong ik voor het eerst in mijn leven als backing vocal op het jaarlijkse grote feest van Findhorns bestaan. Het gekke is dat ik als kind en jongere steeds zo vals als een kat zong. Maar bij de uniek innerlijke "ziele-roep-ervaring" op mijn 33ste in Zuid-Frankrijk, waarover ik het eerder had, was tevens op wonderbaarlijke wijze mijn stem opengekomen en hoorde ik mezelf mooie liedjes zingen met een warme, prachtige lullabye-stem.

Zo'n paar jaar later maakte ik daar met Andy, nu mijn echtgenoot ook, mijn belangrijkste bezigheid van. Materieel krijgen we daartoe - wat ik noem- een "soort van subsidie" vanuit GB, maar vertellen wat in dit geval Andy meegemaakt heeft om dat te bekomen zou me te verleiden. Het wonderbaarlijke is dat alles altijd paste in het plaatje, ook al leek de weg daar naar toe vaak vreemd voor een mens als ik en best ook wel spannend.

Nu pas voel ik me rijp genoeg om echt met iets naar buiten te komen. Iets dat van wezenlijk belang is voor mij en wellicht ook voor anderen.

En volgens mijn eigen aanvoelen heb ik lang mijn hoogtepunt nog niet bereikt hoor. Ik schat zo dat dat pas zal gebeuren op hoogbejaarde leeftijd. Vraag me niet waarom maar zo voelt dat aan. Ik ga niet met pensioen. Ik heb nog teveel te doen en vooral te delen met anderen...